

ÉVKÖZI 15. VASÁRNAP**C év**

1– 4 oldal

Olv.: Mtörv 30,10-14 – Kol 1,15-20 – Lk 10,25-37

Az irgalmas szamaritánus

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése******„Igazságban lépek színed elé, amikor dicsőséged megnyilvánul, örvendezem!”***

Kedves Testvérek! Az Isten dicsősége és az ember öröme összetartozik! A zsoltáros itt ezt az igazságot mondja ki. Amikor a földön az Isten dicsősége látható, akkor ez az ember öröme, mert Isten dicsősége az ember által látható!

***Aki láttatja az Isten jóságát, az Isten szentségét ezen a földön,
annak minden oka megvan az öröme!***

Nézzünk önmagunkba és egy kicsit kérdezzünk utána ennek a gondolatnak.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Azt hallottuk, hogy egy törvénytudó ment kérdésével Jézushoz. Van itt egy mellékmondat: hogy próbára tegye Jézust. Ez azt jelenti, hogy ez a törvénytudó tudta, hogy melyik az az út, ami az életre vezet, de azért valami többre is vágyakozhatott, hogy föltette Jézusnak ezt a kérdést.

Életünk jövője és értelme: Istent vesszük az emberekhez!

Ma mindennapi kérdés, hogy van-e az embernek jövőképe? Ezzel a kérdéssel sokat foglalkoznak ott, ahol baj van, gondok vannak. Ahol magától értetődő az élet, - már ki tudja, hol és mennyire magától értetődő az élet, - ahol nagy gondok, bajok, emberi problémák nincsenek, ott ezzel a kérdéssel nem foglalkoznak. Ott sokkal inkább reálisak az emberek. Tudják, hogy az élethez mi minden tartozik, az embernek mekkora harcot kell vívnia azért, hogy megtalálja az útját és értelmet adjon az életének. Nálunk túl sokat foglalkoznak az egészségügyek, a pedagógusok jövőképeivel. Ez egy jó kavarással, ezt mindig be lehet dobni, ezzel lehet izgatni a világot. Miért nem foglalkoznak az utcaseprők jövőképeivel? Miért nem foglalkoznak különböző mesterségek jövőképeivel? Sok mást is lehetne mondani.

Az élet jövőjével kapcsolatos gonddal találkozunk. Ahhoz, hogy értsük, amit Jézus kérdésére a törvénytudó válaszol és amit Jézus hozzáfűz, ahhoz vissza kell lapozni a Szentírást. Múlt vasárnap volt arról szó, hogy Jézus elküldött 72 tanítványt az üzenetével.

A tanítványok visszajöttek nagy-nagy örömmel,
mert az a küldetés, amit Jézus rájuk bízott,
az megleléssel töltötte el őket!

Látták az értelmét ennek a küldetésnek!

Mivel küldte el Jézus a 72 tanítványt? Mi volt a háttere az örömüknek? Múlt vasárnap beszéltünk erről: Ne vigyetek magatokkal se erszényt, se tarisznyát, se botot!

Elég nektek az Én kegyelmem!

Valójában én ezt kérdezgettem volna ettől a 72-től: Elég volt? Elég volt nektek az Én kegyelmem? ***Elég volt***, mert örömmel jöttek vissza, örömmel számoltak be tapasztalatukról!

Mi az Én kegyelmem?

Jézus azt mondta: vigyétek el Istent az embereknek!

A kegyelem ezt jelenti: vitték Istent az emberekhez!

Az emberekben keresték az Istent!

Örömüknek ez a magyarázata!

***Ők valóban úgy mentek az emberekhez és keresték az embereket,
ahogy az Isten keresi az embert!***

Akiket kerestek, azok bennük meglátták az Istent,

ők meg azokban az emberekben, akiket kerestek!

Itt valami csoda történt! E fölött örvendeztek!

Mi keresztények Istent visszük! Ez mindenek fölé emel bennünket!

Keresztény jövőképünkről – ezt a fogalmat használtam - ebben az értelemben gondolkodjunk: Istent visszük-e az emberek közé? Istent keressük-e az emberekben, akikkel találkozunk?

Ez az örömünk oka: Istent visszük!

Istent találjuk meg egymásban, akkor ez mindenek fölé emel bennünket!

A botok, a tarisznnyák, a pénz és minden egyéb fölé emel bennünket, aminek akkora nagy jelentőséget tulajdonítunk. Van jelentősége, de nem akkora, amekkorát tulajdonítunk neki.

Az ószövetség nagy kincse az istenszeretet törvénye!

Ezeket a kérdéseket engedjük egy kicsit közelebb a szívünkhöz, hogy jobban megértsük a törvénytudó kérdését is, aki ezzel foglalkozott. Az, hogy ő szereti az Istent, az nyilvánvaló, mert törvénytudó és Isten szeretetét törvény szabályozta.

A törvénytudót az izgatta,

hogy mérhető-e ehhez az Istent szerető szeretet az embert szerető szeretet?

Nagyon fontos igazság, az ószövetségi gondolkodás csodálatos kincse: ***az istenszeretet törvénye!*** Ez is furcsa: a szeretet törvénye! A törvény meg a szeretet összehozható? A mi gondolkodásunkban, fantáziánkban nem. Az istenszeretet törvénye az ószövetségi Szentírás nagy-nagy ajándéka!

Miről van szó? Ezt meg kell érteni, különben soha sem tudjuk felfogni,

miért kell az Istent teljes szívünkől, teljes lelkünkől, minden erőnkkel szeretni!

A hetita király szerződése népével: őt teljes szívükből szeressék!

Krisztus előtt kb. 2000-el a zsidó iratokban van egy sajátos szerződés. A hetita király sok kis népet meghódított, keményebben fogalmazva leigázott. A király és ezeknek a kis népeknek képviselői szerződést kötöttek, amelyben a király mindent biztosít számukra, az élet minden feltételét, ennek fejében nekik kötelezettségeik vannak, ezeket törvény szerint kell teljesíteni. A szerződésnek van egy toldaléka, ez így szól: teljes szívükből kell szeretni ezt a királyt!

Szokatlan! Miért? Az ókori gondolkodásban a királyokat, az isteneket nem szeretik az emberek, hanem tisztelik. Inkább félelmetesek.

Az uralkodó hetita király az istent képviseli, őt nem csupán tisztelni kell, hanem teljes szívükből szeretni! Ez egy magasabb rendű fogalom!

A zsidók története az Istennel való kapcsolatot jeleníti meg számunkra!

Isten, a Jahvé szabadságot szerez népének, mindent megad, ami az élethez kell. Ennek fejében törvényeket szab, amely törvényeket be kell tartani. Az emberek örömmel betartják. Ezért mondja a Szentírás: Isten törvényei nem nehezek! Ez válasz mind arra a jóra, mind arra, ami az élethez szükséges. Ezt megkapták, erre válasz a törvény teljesítése. Ezzel tartoznak Jahvénak. Nem elég, szeretni is kell! Szeretni nem a felettest szoktuk, szeretni azt szoktuk, akivel szívünkben, lelkünkben összetartozunk! Amikor ezt a törvényt halljuk: Szeresd Istent teljes szívedből, teljes lelkedből ez azt jelenti, hogy azt szeretjük, Aki mindent megadott!

Istennel való kapcsolatunk nem a felettes és az alattvaló kapcsolata, hanem az a kapcsolat, amit az élet kapcsolatának nevezünk! Ebből a szempontból az ószövetségi gondolkodás nagyon pozitív!

Viszont gond volt a felebaráti szeretettel!

A zsidó gondolkodás szerint a felebarát a népemhez tartozott. Azzal nem volt nekik gondjuk. A baj akkor kezdődött, amikor Jézus kiterjesztette a törvényt és azt mondta: mindenki a felebarátod. Itt volt az első gond. Ez az írástudó is arra gondolt, hogy az nem lehet elég, hogy csak a fajtámat szeretem úgy, ahogy Jahvét. Ez minden embernek jár, az emberi méltósághoz tartozik. Ez volt a törvénytudó szíve nyugtalansága. Jézus elmondja a szamaritánus történetét, akkor a válasz nyilvánvaló.

Maga a törvénytudó mondja ki a választ: aki bajba került, annak a felebarátja az, aki jót tett vele! Az éppen egy idegen volt!

Már Jézus korában a falakat feszíti a jézusi tanítás nyomán az, ami minden ember szívében ott van, egy zsidó szívében is. Lehetetlen, hogy megelégedjen annyival, hogy csak a fajtámat kell szeretni felebarátként, hogy ő a felebarátom. A zsidó gondolkodásnak nagy kincse az istenszeretet törvénye!

Az Újszövetség nagy kincse a jótett logikája!

Az Újszövetség, a keresztény gondolkodás nagy kincse a jótett logikája, másképpen az irgalom! A mai vasárnapon az istenszeretet és emberszeretet összetartozásáról elmélkedünk, akkor erre figyeljünk. Sajátos a mi világunk.

Olyan világban élünk, ahol mindenért fizetni kell.
Ezt a fajta gondolkodást töri össze a jótett logikája!
Azzal találkozunk, hogy nem az fizet, aki bajban van,
aki segítségre szorult, ápolásra, ellátásra, hanem az fizet, aki segített!
Milyen fejetejére áll a mai életünk logikája!
Az irgalmas szamaritánus története erről szól!

A jótett logikája: észrevette, megállt, lehajolt, fölemelte, gondoskodott róla!

Érdemes odafigyelni a jótett sajátos logikájára, mozzanataira. A szamaritánus történetében mindegyik mozzanat megvan.

Észrevette, megállt, lehajolt, fölemelte, gondoskodott róla!

Ezeket kell szívünkben, lelkünkben egyértelművé tenni!

Észrevette, megállt!

Mit jelent az, hogy észreveszed a másik gondját, baját? Ismerős ez! Jaj, bele ne ártsuk magunkat semmibe!

Lehajolt!

Aki bajban van, ahhoz le kell hajolni. Lehetetlen ezt elkerülni. Ez nem könnyű.

Fölemelte!

Én, aki észrevettem, én, aki lehajoltam én nem vagyok olyan bajban. Lehet, hogy más bajom van. Hozzám másnak kell lehajolni. Fölemelem, mert nekem van hozzá erőm. Simone Weilnek az a gondolata múltkor előkerült, hogy valójában az irgalmas szamaritánusban volt az Isten. Ő hozta az isteni Erőt. Benne volt az Isten ereje. Ez az isteni Erő volt a szamaritánus ereje.

Gondoskodott róla!

Viseljétek gondját, ha majd visszafelé jövök, amit költöttetek rá, megfizetem!

Milyen más lenne a világ légköre, ha az Újszövetségnek ez a kincse jobban jelen lenne az életünkben. Ez nem azt jelenti, hogy mindent lehet ingyen tenni, de azt mindenképpen jelenti, hogy sokkal, de sokkal többet meg tudnánk tenni egymásért, ha nem állandóan azzal foglalkoznánk, hogy mennyibe kerül.

***Ha tudnánk veszíteni, tudnánk elengedni, tudnánk lemondani azért,
hogy a másik helyzete megoldódjon!
E nélkül a szemlélet nélkül csak marjuk, rágjuk egymást!
Valójában talán még közünk sincs egymáshoz!***

Gondolkodjunk el az Ószövetség nagyon szép ajándékán és az Újszövetségnek ezen a gyönyörű ígéletén! Ígéletekből élünk. Annyi az életünk, amennyi az ígéletekből megvalósul, amennyit ezekből meg tudunk valósítani.

Jézus azt mondta ennek az írástudónak:

***Menj és te is így cselekedj!
Menjenek és így cselekedjenek!***

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek!

Az írástudó igazi perspektívát keresett! Nekünk is meg kell találni keresztény életünk értelmét, különben tudathasadásos keresztények leszünk!

Mi Atyánk...